

Láttunk az egyik közkertben egy nőt, aki a nagy hőség elől csaknem egész nap ott ült egy árnyas padon, de nem egyedül. Kivitte magával kalickájában tengelicéjét, maga mellé tette a padra, s ott hűsöltek estig mind a ketten. Lakása nyilván tűrhetetlenül forró lehetett, a madárkát nem akarta otthon hagyni, hát elvitte magával. Egész nap el is szórakoztak egymással. Hiába, az ember nem arra született, hogy egyedül legyen. Ha másra nem, legalább egy árva madárkára szüksége van.

•

Láttunk egy húszéves fiatalembert az utcán, akinek a hollófekete hajában több volt már az ősz szál, mint a fekete. Szomorú látvány, de 1934-ben nem is olyan rendkívüli. Ha a háborúban eltöltött esztendőket duplán számítanak, a háború utáni húsz év legalább háromszorosan számít. Nem lehet csodálkozni azon, ha megőszül.

•

Künn az új Lipótvárosban jártunk, s egyszerre szokatlan és kedves meglepetésben volt részünk. A Rakovszky sétatéren a zöld gyepről a zsenge bokrok között vízzel telt jókora medencére bukkantunk, s abban – akárcsak Párizsban – apró gyerekek lubickoltak boldogan, gondtalanul. A környező bérkaszárnyák itthon nyaraló gyermekei. Még néhány ilyen vízmedence, s Budapest valóban európai fürdővárossá válik.

1934. július 24., kedd, 8. old.

Pesti utca

Közeledik Szent István napja. Ha nem néznők a naptárt, akkor is megállapíthatnók. A vidékiek betakarították a gabonát, s most egyre többen jönnek föl a fővárosba kicsit körülnézni, rokonokat látogatni, szó-

rakozni. Ha éjszaka járjuk a pesti utcát, itt is, ott is egy-egy női hajtűt lök félre a lábunk. Máskor egész esztendőben sem találunk egyet is. Hosszú hajú, kontyos vidéki asszonyok potyogtatják el hajtűiket a pesti aszfalton, kedves ittlétüket jelezve ezzel. Fölemeljük az egyik nemesen villogó tek-nőc hajtűt, s elábrándoznak a láttán. Hatalmas, selymesen szőke hajsörényt látunk magunk előtt, s az igazi nőt, s nőies nőt, Évát, amilyenek Ádám óta minden férfi elképzelte. Talán nyugalmasabb volna itt az élet, ha gyakrabban találhatnánk női hajtűket a pesti aszfalton.

•

Vajon ki figyelte meg, hogy a pici gyerekek mennyire szeretnek guggolni? Mihelyt tehetik – a legcsöppőbbek is –, behajlítják térdüket, s mintha az álló helyzet még szokatlan és idegenszerű volna számukra, vagy mintha túlon túl nagyoknak éreznék magukat, tüstént lekuporodnak. Ilyenkor olyanok, mint ugrásra kész béka-porontyok.

Ilyenkor igazat adunk azoknak a tudósoknak, akik azt vallják, hogy az emberiség tulajdonképpen a vizek és mocsarak állataiból lett a föld urává, s a levegő hőségévé.

•

Egyik másodemeleti lakásban egy nő cigarettára gyújt, majd megfordul, s az égő gyufát hanyag mozdulattal kihajítja a nyitott ablakon. Az égő gyufa röppül lefelé, egyenest egy hajadonfótt siető fiatalember feje búbjára, s egy pillanat alatt lángba borítja annak dús, fekete haját.

Egy szemközt jövő nő sikítozni kezd, egy szemvillanás alatt lekapja nyári kabátkáját, s ráborítja az égő főre.

Szerencsére nem történt semmi baj. A tűz, minthogy nem kapott levegőt, nyomban elaludt. De aki látta, mindenki megrémült ezen a nem várt légítámadáson, s egy pillanatra megéreztte, milyen lehet az, amikor felülről, az égből, az ellenséges repülőgépekről hullanak alá a veszedelmes tüzek.

•

Egy urat látunk, aki barátja sétabotját nézegeti, méregeti, mustrálgatja. Nem ismerjük őt, de meg mernénk esküdni, hogy szenvedélyes vadász. Pont úgy vizsgálja, forgatja a botot, mintha puska volna. Sietve eloldalgunk a közeléből, mert az ilyen szenvedélyes vadász kezében még a bot is elsülhet.

Egy másik szenvedélyes vadászról hallottuk, hogy annyira szereti a szarvasbőgést, hogy olyan hanglemezeket vásárolt, amelyek a szarvasbőgést mutatják be, s egész esztendőben, nap nap után – családja legnagyobb rémületére – odahaza, a pesti lakásban, bőgeti a szarvast. Újabban pedig már nem is jár igazi szarvasbőgést hallgatni. Kijelentette, hogy az ő szarvasai a hanglemezeken sokkal különbül bőgnek, mint az erdőben, s amellet éjjel-nappal, télen-nyáron, amikor akarja ...

-i.

1934. augusztus 11., szombat, 4. old.

Élőképek

Abudai Vérmezőt köröskörül két sor hatalmas gesztenyefa szegélyezi. Tavasszal elsől gyűjtják föl ezek a fák illatos, fehér és rózsaszínű virággyertyáikat, s a nyár végén elsől hullajtják korán sárguló levelüket. A Vérmező gesztenyefái már most, augusztusban az ősz bús hangulatát árasztják maguk körül.

Lehetséges azonban, hogy azért olyan szomorúak ezek a fák, mert egy társuk elpusztult. Az ezeryi fa közül egyetlenegy kiszáradt, s ezért valamennyien bánkódtak. Hiszen olyan fiatalok még, negyvenöt-ötven év körül járnak, ez pedig egy gesztenyefánál nem kor. Az embert, ha meghal, a földbe teszik. A fát, ha meghal, kiveszik a földből. Egyik éppoly szomorú szer-tartás, mint a másik. Ketten ássák körülötte a gödröt. Ezek a sírásók. Négyen emelik a halottat: ezek a koporsóvivők. A járókelők körülállják. Fejüket csóváltatják, sóhajtoznak.

– Mi baja volt? – kérdezzetik.

– Kétoldali tüdővész – veti oda tréfásan egy munkás, s mutatja a teljesen kiszáradt fa két befelé horpadt felső részét.